

походъ срещу тебе. Особено сега, като научи, че твоитѣ хора сж убили и Солунския кралъ!

Калоянъ се замисли. Следъ това поклати глава и каза:

— Папата го боли толкова за Монфератъ, колкото и за мене. Дори, можеби, той много повече държи на това да не откъсва отъ лоното на католическата черква единъ новопокръстенъ народъ.

— Не знамъ... Ти не познавашъ силата на Инокентий. Той държи сега въ ржцетѣ си сждбинитѣ на свѣта. Неговата дума е заповѣдъ за всѣки католикъ.

Царьтъ махна съ ржка.

— Не искамъ никого да знамъ! Важното е да покажешъ, че не се боишъ. Покорнитѣ и страхливитѣ всѣкога ги тъпчатъ. Нека знаятъ, че тукъ живѣятъ българи, а не баби! Никой папа въ свѣта не може да ме спре!

— Може да те отлжчи.

— Нека ме отлжчи! Две аспри не давамъ за отлжчването му! Не ми е потрѣбенъ вече. Азъ съмъ коронясанъ царъ. Ако му е удобно, нека се кара съ менъ. На края пакъ той ще отстъпи. Както отстъпи на Филипъ, както отстъпи на Ричардъ.

— Ще дигне войски срещу тебе.

— Нѣма да посмѣе. И после, кой ще тръгне отъ далечнитѣ си земи, за да дойде да се бие съ менъ? И за какво? — той се изсмѣ. — Въ Константиновградъ има вече една империя, а въ Солунъ едно кралство. За праздни работи рицаритѣ не се биятъ.

Патриархътъ се усмихна.

— Чедо, голѣма е дързостъта ти. Дано великиятъ нашъ хранителъ и добропобедникъ те закриля и сега...

Старецътъ надигна прегърбената си снага и го благослови.

Следъ като изпрати патриарха чакъ до Малката порта, Калоянъ се върна въ покоитѣ си и, преди да си легне, намина да види Мария. Винаги, преди да заспи, той имаше обичай да надзърне въ стаята ѝ, да се увѣри, че е здрава и бодра, да я разпита какъ е прекарала деня — ако е